

vodu podle §§ů 8, 197, 199 b), 200 tr. zák., (§ 5 tr. zák.), jak v obžalovacím spise zevrubně jest odůvodněno.

Čís. 1883.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.)

Skutková podstata §u 11 zákona nevyžaduje, by urážlivý projev směřoval k nějaké činnosti presidentově nebo vycházel z určitého jeho jednání.

Spadá sem výrok, že oslavy, pořádané na počest presidenta republiky, jsou komedií.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1925, Zm II 534/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 22. září 1924, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem urážky presidenta republiky podle §u 11 čís. 2 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 Sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Podřadění činu pod zákon je bezvadné. Nalézací soud uznal, že obžalovaná slovy »Wir machen da draussen die Komödie nicht mit«, jakožto hrubě zneuctívajícím projevem presidentu republiky na cti ublížila a ho ve veřejný posměch uvedla, a odsoudil ji, poněvadž projev se stal veřejně, pro přečin podle §u 11 odstavec prvý a čís. 2 zák. na ochranu republiky. Stížnost popírá správnost kvalifikace činu předně proto, že prý president republiky neměl na vítání a jeho přípravách vůbec žádné činné účasti, naopak hrál při tom roli úplně trpnou, takže již proto nemohl býti na své cti uražen. Leč stížnost přehlíží, že president hold mu vítajícím obecenstvím přinášený přijímal; dále nechává stížnost mimo zřetel, že návštěva presidenta rep. byla splněním dávného přání obyvatelstva, aby ve svém středu přivítání mohlo presidenta nejen jako hlavu státu, nýbrž i jako svého osvoboditele; stížnost neuvědomuje si také, že i široké masy lidu mají ode dávna své formy, v nichž činí svoje hromadné projevy, a že formy ty jsou všudy obvyklé, nelišice se podstatně svou zevní podobou. Že by president bud' sám výslovně nařídil svoje uvítání a určité způsoby počt neb vykonával prostřednictvím svých orgánů vliv na dotyčné uspořádání, stížnost netvrdí, naopak vylučuje možnost takovou již s ohledem na osobnost presidentovu, nepřející formálností. Jest nepopíratelno, že uvítací projevy loálně smýšlejících vrstev obyvatelstva byly výrazem spontanní a opravdové radosti, a že je samozřejmo, že vůči takovým projevům nemohl ani vítaný president zůstatí lhostejným a zcela trpným. Nemá proto tvrzení stížnosti o trpné roli presidenta republiky při uvítání podstaty. Když za takových okolností oslavy, pořádané na uvítání hlavního representanta státu a zároveň jeho budovatele, jsou označeny komedií, tedy něčím směšným a nedůstojným, dlužno plně přisvědčiti soudu své stolice, spatřil-li v tom pro-

jev presidenta republiky hrubě zneuctívající a ve veřejný posměch ho uvádějící, neboť v užitých slovech je obsaženo nejen, že komedií je, co podnikají pořadatelé vítání, nýbrž i že na komedii té má účast i president, když vítání přijímá a na ně reaguje ať způsobem více nebo méně zřejmým. Na věci nemůže ničeho měniti, že způsob uvítání neodpovídal snad pravému smýšlení veškerého obyvatelstva; stačí, že loyálně smýšlející obyvatelstvo chystalo se projevití svou radost z návštěvy presidentovy a že formy, v jakých uvítání bylo připraveno, nevykazovaly ničeho, co by nesrovnávalo se s požadavky slušnosti a dobrých mravů.

S námitkou, že v době, kdy obžalovaná závadný projev učinila, president v O. ještě nebyl přítomen a že se proto projev vztahovati mohl jen na přípravy k uvítání, konané pořadatelí, ocítá se stížnost jednak v rozporu s neodporovatelným zjištěním soudu, že projev obžalované namířen byl nejen proti pořadatelům, nýbrž též proti presidentu republiky jakožto přímému předmětu oslav, jednak neuplatňuje okolnosti právně závazné. Nevyžadujeť skutková odstavata §u 11 čís. 1 zákona na ochr. rep., aby urážlivý projev směřoval k nějaké činnosti presidentově nebo vycházel z určitého jeho jednání, poněvadž i beze vztahu toho lze se urážlivě dotknouti obecné vážnosti presidentovy. Ze slov obžalované proniká pak za všech okolností, byť i nepřímou a ve formě zahalené, pro každého seznatelná tendence čelící proti presidentu republiky; urážit' závadný výrok nejen pořadatele uvítacího projevu, nýbrž i presidenta republiky, protože je vydáván za předmět neupřímné, uměle nastrojené oslavy a tím i veřejnému posměchu.

Čís. 1884.

Pro ochranu §§ů 68 a 81 tr. zák. jest rozhodnou formální oprávněnost k úřednímu výkonu.

Obecní stavební komise (ve Slezsku) smí předsevzítí potřebné vyměření hranice stavebníkova vlastnictví a vykolíčkováním vyznačítí vyměřené hranice stavebního pozemku, nikoliv rozhodovati o sporných hranicích.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1925, Zm II 444/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 21. července 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 81 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítá zmateční stížnost, že stavební komise překročila při jednání na pozemku obžalovaného meze svého oprávnění a že její členové následkem toho nepoživají zvý-